

- b) s článkem 16 Listiny základních práv Evropské unie, neboť neodůvodněně omezuje základní právo žalobkyně na svobodu podnikání, a
- c) se zásadou proporcionality, neboť nezohledňuje dvojí započtení některých pasiv žalobkyně, a vede tak ke zjevně neodůvodněnému zbytečnému a nepřiměřenému omezení.
2. Druhý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 103 odst. 2 druhého pododstavce směrnice 2014/59 a článku 70 nařízení č. 806/2014, vykládanými s ohledem na článek 16 Listiny a zásadu proporcionality.
- Žalobkyně v této souvislosti uvádí, že důvody nepoužitelnosti čl. 5 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 jasně ukazují potřebu přizpůsobit její rizikový profil provozním zvláštnostem družstevní soustavy, v jejímž čele stojí, jak to vyžadují výše uvedené články. Proto, a vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí, jehož obsah odpovídá striktnímu a doslovnému uplatnění ustanovení, které nijak nezohledňuje uvedený rizikový profil žalobkyně, je třeba mít za to, že je v rozporu s čl. 103 odst. 2 druhým pododstavcem směrnice 2014/59 a zejména nařízením č. 806/2014, jehož článek 70, týkající se příspěvků předem, odkazuje na ustanovení směrnice 2014/59 a předpisy, které ji provádějí.
3. Třetí žalobní důvod, vycházející z porušení judikatury Soudního dvora, podle které lze stanovit, že rozhodnutí bude mít zpětnou účinnost.
- Žalobkyně v této souvislosti uvádí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s judikaturou, protože
- a) cíle, které SRB uvádí k odůvodnění retroaktivního použití napadeného rozhodnutí, nejsou cíle obecného zájmu způsobitelné odůvodnit odchytku od obecné zásady, že unijní akty nemají zpětnou účinnost;
- b) zpětná účinnost v každém případě není zásadní ani nezbytná k naplnění uvedených cílů, jelikož existují jiné, pro dotčené strany méně zatěžující alternativy zajišťující jejich dosažení, a
- c) byla zmařena legitimní očekávání žalobkyně, jelikož SRB jednal v rozporu s účinky zamýšlenými rozsudkem Tribunálu ve věci T-323/16.
4. Čtvrtý žalobní důvod, vycházející z mimosmluvní odpovědnosti SRB podle článků 268 a 340 SFEU a čl. 87 odst. 3 nařízení č. 806/2014 za bezdůvodné obohacení.
- Žalobkyně v této souvislosti uvádí, že SRB musí nahradit BCE škodu z titulu mimosmluvní odpovědnosti za bezdůvodné obohacení odpovídající úrokům za období od zaplacení příspěvku předem pro rok 2016 – které po zrušení rozhodnutí z roku 2016 v řízení ve věci T-323/16 ztratilo podklad v podobě rozhodnutí SRB – do konečného vyplacení nebo podpůrně do data napadeného rozhodnutí.

**Usnesení Tribunálu ze dne 25. června 2020 – Einkaufsbüro Deutscher Eisenhändler v. Tigges
(TOOLINEO)**

(Věc T-877/19) ⁽¹⁾

(2020/C 313/49)

Jednací jazyk: němčina

Předseda devátého senátu rozhodl o vyškrtnutí věci.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 61, 24.2.2020.